

Sygn. akt XVI GC 1348/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant: Paulina Wrotniak

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2016 r. w W.,

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

przeciwko **D. S.**

o zapłatę kwoty 10.682 zł

I. zasądza od pozwanego D. S. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 10.682 (dziesięć tysięcy sześćset osiemdziesiąt dwa) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 02 lutego 2015 do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego D. S. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 2.551 (dwa tysiące pięćset pięćdziesiąt jeden) złotych wraz z ustawowymi odsetkami kwotę 2.417 (dwa tysiące czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje pobrać od pozwanego D. S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. kwotę 402 (czterysta dwa) złotych tytułem pozostałej nieuiszczonej części opłaty sądowej od pozwu.

Sygn. akt XVI GC 1348/15

UZASADNIENIE

W dniu 02 lutego 2015 r. powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (dalej: (...) Sp. z o.o.) wniósł do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w L. pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko D. S. o zapłatę kwoty 10 682,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 02 lutego 2015 r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów sądowych w kwocie 134,00 zł i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż jego poprzednik prawny - (...) Spółka akcyjna w W. – dostarczał paliwo gazowe do lokalu położonego w P. przy ul. (...) na podstawie umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego nr (...) zawartej z pozwanym w dniu 24 kwietnia 2013 r. w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Wskazał, iż jego roszczenie jest uzasadnione tym, że pozwany nie uregulował należności za dostarczane na podstawie w/w umowy paliwo gazowe, na które powód wystawiał faktury z określoną datą płatności (pозew w (...) k. 5-8).

W dniu 12 lutego 2015 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w L., działając w sprawie VI NC-e (...) wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, orzekając zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty wydany w (...) k. 9-10).

Pozwany w dniu 23 lutego 2015 r. (data nadania) złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty w którym zaskarżył nakaz oraz wniósł o przekazanie sprawy do Sądu według właściwości ogólnej siedziby pozwanego. W uzasadnieniu zakwestionował roszczenie powoda, oświadczając, iż wielokrotnie korespondował z powodem celem wyjaśnienia wysokości kwot wskazanych na fakturach przez powoda (sprzeciw w (...) k. 14).

W związku z wniesieniem przez pozwanego sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 12 lutego 2015 r., referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w L. postanowieniem z dnia 11 marca 2015 r. stwierdził utratę mocy nakazu zapłaty w całości i przekazał sprawę do tut. Sądu jako sądu właściwości ogólnej pozwanego (postanowienie – k. 28).

Pełnomocnik powoda, odpowiadając na wezwanie Sądu do uzupełnienia braków formalnych pozwu z dnia 15 czerwca 2015 r. (zarządzenie – k. 21), w piśmie z dnia 27 lipca 2015 r. podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, wnosząc jednocześnie o zasądzenie wszystkich kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (pismo uzupełniające pozew – k. 28-30v.). Dodatkowo w piśmie przygotowawczym z dnia 09 grudnia 2015 r., pełnomocnik powoda ustosunkował się do zarzutów pozwanego zawartych w sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, podnosząc, iż powództwo jest w całości uzasadnione z uwagi na uznanie długu przez pozwanego (pismo procesowe z dnia 09 grudnia 2015 r. – k. 132).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 kwietnia 2013 r. w (...) Spółka akcyjna z siedzibą w W. (dalej: (...) S.A.) zawarła z D. S., prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Usługi remontowo-budowlane (...) – D. S., umowę kompleksową dostarczania paliwa gazowego nr (...). Przedmiotem umowy było zobowiązanie sprzedawcy do dostarczenia paliwa gazowego do instalacji znajdującej się w lokalu najmowanym przez odbiorcę przy ul. (...) w P. oraz przeniesienia na odbiorcę własności dostarczonego paliwa gazowego (§ 1 pkt 1 oraz § 4 pkt 1 umowy). Odbiorca, na podstawie § 3 pkt 2 umowy, zobowiązywał się do nabywania i odbioru paliwa gazowego wyłącznie w celu wykorzystania go na potrzeby związane z prowadzeniem działalności gospodarczej lub zawodowej w ilości do (...) dla gazu ziemnego wysokomewntanowego. Paliwo gazowe miało być odbierane przez następujące urządzenia gazowe: kuchnie gazową o mocy (...) oraz kocioł gazowy dwufunkcyjny o mocy (...) (§ 1 pkt 2 umowy). Wysokość wynagrodzenia należnego sprzedawcy z tytułu dostarczania paliwa gazowego miała być dokonywana odpowiednio według cen i stawek opłat oraz zasad rozliczeń szczegółowo określonych w taryfie (stanowiącej integralną część umowy) oraz w umowie, a rozliczenie zasad zużycia paliwa gazowego miało odbywać się w okresach rozliczeniowych nie dłuższych niż 12 miesięcy (§ 4 pkt 2 i 3 umowy). Umowa zgodnie z jej § 2 pkt 3 została zawarta na czas nieoznaczony. Integralną część umowy stanowiły załączniki w postaci ogólnych warunków umowy oraz taryfy lub wyciągu z taryfy (§ 6 pkt 1 umowy) (**okoliczności bezsporne, nadto dowody**: umowa kompleksowa dostarczania paliwa gazowego nr (...) - k. 56-56v., ogólne warunki umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego - k. 67-82, Taryfa – k. 84-107, oświadczenie dotyczące tytułu prawnego do lokalu – k. 57, oświadczenie o wyborze grupy taryfowej – k. 57v., wydruk z (...) 58).

Stan gazomierza w obiekcie przy ul. (...) w P. na dzień 24 kwietnia 2013 r., czyli w momencie przekazania w/w lokalu D. S., wynosił (...), zaś na dzień 21 sierpnia 2014 r. – dzień zwrotnego przekazania w/w lokalu przez D. S. wynajmującemu – (...) (**dowód** : protokół zdawczo-odbiorczy z dnia 24 kwietnia 2013 r. – k. 58v., protokół zdawczo-odbiorczy z dnia 22 sierpnia 2014 r. – k. 139).

Z tytułu wykonania umowy (...) Spółka akcyjna z siedzibą w W. wystawiła na rzecz D. S. m.in. następujące faktury:

- fakturę VAT nr (...) z dnia 06 lutego 2014 r. na kwotę 1 307,99 zł brutto z terminem płatności na dzień 20 lutego 2014 r.;

- fakturę VAT nr (...) z dnia 06 kwietnia 2014 r. na kwotę 1 954,11 zł brutto z terminem płatności na dzień 22 kwietnia 2014 r.;

- fakturę VAT nr (...) z dnia 06 czerwca 2014 r. na kwotę 1 280,31 zł brutto z terminem płatności na dzień 23 czerwca 2014 r.;

- fakturę VAT nr (...) z dnia 06 sierpnia 2014 r. na kwotę 515,60 zł brutto z terminem płatności na dzień 27 sierpnia 2014 r.;

- fakturę VAT nr (...) z dnia 22 sierpnia 2014 r. na kwotę 5 472,22 zł brutto z terminem płatności na dzień 12 września 2014 r.

(dowody: faktura VAT nr (...) – k. 48, faktura VAT nr (...) – k. 49, faktura VAT nr (...) – k. 50, faktura VAT nr (...) – k. 52, faktura VAT nr (...) – k. 51).

Dodatkowo, w związku z nieterminowym regulowaniem wcześniejszych zobowiązań (...) S.A. obciążyła D. S. odsetkami ustawowymi, na które wystawiła następujące noty odsetkowe:

- notę odsetkową nr (...) z dnia 06 lutego 2014 r. na kwotę 2,36 zł z terminem płatności na dzień 20 lutego 2014 r.;

- notę odsetkową nr (...) z dnia 06 kwietnia 2014 r. na kwotę 3,73 zł z terminem płatności na dzień 22 kwietnia 2014 r.;

- notę odsetkową nr (...) z dnia 06 czerwca 2014 r. na kwotę 33,99 zł z terminem płatności na dzień 23 czerwca 2014 r.;

- notę odsetkową nr (...) z dnia 06 sierpnia 2014 r. na kwotę 72,67 zł z terminem płatności na dzień 27 sierpnia 2014 r.

(dowody: nota odsetkowa nr (...) – k. 43, nota odsetkowa nr (...) – k. 44, nota odsetkowa nr (...) – k. 45, nota odsetkowa nr (...) – k. 46).

W dniu 01 sierpnia 2014 r. doszło do zawarcia pomiędzy (...) Spółką akcyjną z siedzibą w W. a (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowy przeniesienia zorganizowanej części przedsiębiorstwa tytułem wniesienia wkładu niepieniężnego na pokrycie kapitału zakładowego spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Na podstawie w/w umowy (...) Sp. z o.o. przejęła przysługujące (...) S.A. z siedzibą w W. wszelkie zobowiązania i wierzytelności związane z działalnością w zakresie obrotu detalicznego paliwem gazowym, w tym wynikające z umów detalicznych, o których mowa w art. 5b1 ust. 1 i 8 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U. 1997 nr 54 poz. 348), a zatem również wierzytelność przysługującą od D. S. **(okoliczność bezsporna, nadto dowód:** umowa przeniesienia zorganizowanej części przedsiębiorstwa tytułem wniesienia wkładu niepieniężnego na pokrycie kapitału zakładowego spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z dnia 01 sierpnia 2014 r. – k. 37-41v.).

D. S. regulował swoje zobowiązania wobec (...) Sp. z o.o. w sposób niesystematyczny oraz częściowy. W dniu 16 września 2013 r. dokonał wpłaty w wysokości 617,25 zł z tytułu faktury nr (...), której termin płatności upłynął w dniu 27 sierpnia 2013 r., w dniu 25 października 2013 r. zaś wpłacił 346,07 zł tytułem faktury nr (...) z datą wymagalności określoną na dzień 21 października 2013 r. W dniu 31 grudnia 2013 r. przełał na rachunek bankowy wierzyciela kwotę 607,26 zł, która została zaliczona na poczet faktury nr (...) oraz notę odsetkową nr (...) z oznaczonym terminem płatności na dzień 20 grudnia 2013 r. Wpłaty D. S. z dni 13 czerwca 2014 r. w kwocie 240 zł oraz 22 października 2014 r. zostały zaksięgowane na należności z faktury (...) wymaganej w dniu 06 lutego 2014 r. **(dowód:** potwierdzenia wpłat – k. 134-138)

Pismem datowanym na dzień 17 grudnia 2014 r. (...) Sp. z o.o. wezwał D. S. do zapłaty kwoty 10 112,99 zł wraz z należnymi do dnia zapłaty odsetkami za przekroczenie terminu płatności w wysokości zgodnej z przepisami prawa w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania. Powyższa kwota była należna (...) Sp. z o.o. na podstawie faktur o numerach: (...) i not odsetkowych wystawionych do umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego nr (...). D. S. odebrał w/w pismo w dniu 22 grudnia 2014 r. D. S. pismem datowanym na dzień 17 grudnia 2014 r. zwrócił się do

(...) Sp. z o.o. o umorzenie części długu i o rozłożenie pozostałej części na raty (**dowody**: pismo (...) Sp. z o.o. z dnia 17 grudnia 2014 r. – k. 53-54, zwrotne potwierdzenie odbioru – k. 55, pismo D. S. z dnia 17 grudnia 2014 r. – k. 133).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów złożonych do akt sprawy oraz twierdzeń stron co do okoliczności niespornych. Dokumenty, w zasadzie w większości stanowiły kserokopie dokumentów prywatnych w rozumieniu art. 245 k.p.c., zaś Sąd włączył je do materiału dowodowego traktując w oparciu o przepis art. 308 k.p.c. jako dowód z wizerunku dokumentów odwzorowujących oryginał. Strony nie kwestionowały zgodności tych kserokopii z oryginalnymi dokumentami. Stosownie więc do treści art. 233 § 1 k.p.c. Sąd, dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów, uznał je za wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego.

Sąd zważył, co następuje:

Ustalony na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego stan faktyczny pozwalał na uwzględnienie powództwa w całości.

Zawartą przez poprzednika prawnego powoda z pozwanym w dniu 24 kwietnia 2013 r. umowę Sąd zakwalifikował jako umowę dostawy. Zgodnie bowiem z art. 605 k.c. przez umowę dostawy dostawca zobowiązuje się do wytworzenia rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku oraz do ich dostarczenia częściami albo okresowo, a odbiorca zobowiązuje się do odebrania tych rzeczy i do zapłacenia ceny. Podstawową funkcją umowy dostawy jest związanie kontrahentów w obrocie gospodarczym umową, która ma umożliwić podjęcie się dopiero wyprodukowania rzeczy z zapewnieniem sobie wpływu na przebieg produkcji (por. W.J. Katner [w:] System prawa prywatnego, Prawo zobowiązań-część szczegółowa, tom 7, Wydawnictwo C.H. Beck 2004, s. 219 i nast.). Powyższy przepis zawiera definicję ustawową (legalną) umowy dostawy, określając jej elementy przedmiotowo istotne. W świetle tego przepisu treścią umowy jest z jednej strony obowiązek dostawcy wytworzenia rzeczy i dostarczenia jej odbiorcy, z drugiej zaś strony obowiązek odbiorcy odebrania rzeczy i zapłacenia ceny. Ustalenie ceny w umowie dostawy odbywa się z uwzględnieniem przepisów kodeksu cywilnego o ustalaniu ceny w umowie sprzedaży. Umowa ta powinna być stwierdzona pismem (art. 606 k.c.). W zakresie nieuregulowanym znajdują zastosowanie odpowiednio przepisy o sprzedaży w zakresie obowiązków i praw dostawcy i odbiorcy. Wskazać przy tym należy, iż forma pisemna umowy dostawy nie jest obwarowana rygorem nieważności, lecz jest przewidziana dla celów dowodowych. Stosownie jednak do treści art. 74 § 3 k.c. - przepisów o formie pisemnej dla celów dowodowych nie stosuje się do czynności prawnych w stosunkach między przedsiębiorcami. Zatem zawarcie umowy dostawy między przedsiębiorcami może nastąpić zarówno, ustnie jak i w sposób dorozumiany.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, nie kwestionował tego, iż z powodem łączyła go umowa dostawy oraz iż powód w sposób prawidłowy wykonał wobec niego zobowiązanie z w/w umowy. Zakwestionował jedynie wysokość wynagrodzenia należnego powodowi z tytułu wykonania umowy. Nie bez znaczenia dla powyższego były skutki prawne jakie wywołało skierowanie przez pozwanego pisma do powoda w dniu 17 grudnia 2014 r. z prośbą o umorzenie części należności dochodzonej niniejszym pozwem oraz w pozostałej części rozłożenie jej na raty. Ponadto pozwany dokonał częściowych wpłat należności z tytułu umowy łączącej go z powodem, które nie zostały objęte żądaniem pozwu. Zachowanie pozwanego przed wytoczeniem powództwa Sąd ocenił jako tzw. „niewłaściwe” uznanie długu.

Uznanie niewłaściwe długu różni się istotnie od uznania właściwego, które ma charakter czynności prawnej związanej ze złożeniem oświadczenia woli zmierzającego do wywołania skutków prawnych. Celem uznania właściwego jest ustalenie lub stabilizacja istniejącej między stronami sytuacji prawnej. Stąd w doktrynie wyrażane były poglądy o możliwości zaliczenia uznania właściwego długu do kategorii umów ustalających. Uznanie niewłaściwe długu jest zaś aktem wiedzy dłużnika. Według poglądów części autorów uznanie niewłaściwe w rzeczywistości stanowi przyznanie prawa. Taki charakter uznania niewłaściwego zaaprobował też Sąd Najwyższy w uzasadnieniu orzeczenia z dnia 7 grudnia 1957 r. (OSPiKA 1958, póż. 194) stwierdzając między innymi, że „uznanie niewłaściwe nie jest czynnością prawną, a jedynie przyznaniem obowiązku świadczenia wynikającego z innego źródła, a więc deklaratywnym

stwierdzeniem, że taki obowiązek istnieje i że dłużnik nie zamierza się uchylić od jego wypełnienia”. Sąd miał na uwadze także uchwałę składu siedmiu sędziów z dnia 30 grudnia 1964 r. (OSNCP z 1965 r. póź. 90), odnośnie kwestii charakteru prawnego uznania roszczenia w jego postaci tzw. właściwej i niewłaściwej. SN stwierdził, iż „właściwe uznanie roszczenia” stanowi czynność prawną, której treścią jest ustalenie zakresu istniejącego długu, podczas gdy tzw. „uznanie niewłaściwe” jest oświadczeniem wiedzy, jednostronnym przyznaniem faktów, dla skuteczności którego nie jest wymagana żadna szczególna forma i które może być także dorozumiane, np. na skutek częściowego wykonania zobowiązania, prośby dłużnika o odroczenie terminu płatności lub też jak to miało miejsce w przedmiotowej sprawie - prośby o nie występowanie na drogę sądową; czy prośby aby poczekać na potwierdzenie salda bo pracownik jest na urlopie. Oświadczenie takie nie jest wprawdzie oświadczeniem woli w technicznym tego słowa znaczeniu, a więc nie jest czynnością prawną w rozumieniu art. 56 k.c. W rzeczywistości oświadczenie takie jest bowiem aktem woli, lecz w znaczeniu potocznym - poprzez złożenie takiego oświadczenia dłużnik nie dąży przez to do zmiany istnienia stosunku prawnego, lecz zmierza do stwierdzenia wobec wierzyciela, że jego należność istnieje i jest wymagalna (art. 60 k.c.) i w związku z tym rodzi ono skutki materialnoprawne uznania wierzytelności. Okoliczność, że dłużnik nie miał woli uznania roszczenia jest obojętna, jak również jest rzeczą obojętną, czy zdawał sobie sprawę z tych skutków, gdyż następują one niezależnie od woli stwierdzającego. To właśnie odróżnia je od oświadczenia woli sensu stricto.

Sąd uznał za nie budzące wątpliwości, że pozwany zarówno co do zasady jak i co do wysokości akceptował istniejącą wierzytelność powoda, a jedynie z siebie znanych przyczyn opóźnił jej zapłatę. Osoba uznająca dług nie traci możliwości przeprowadzenia dowodu, iż uznany dług w rzeczywistości nie istnieje, zatem pozwany miał prawo wykazywania w postępowaniu sądowym, że uznane przez niego zobowiązanie nie istnieje bądź też, że istnieje, lecz w mniejszej kwocie, jednakże dowodów na tę okoliczność nie złożył. (wyrok Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 14 stycznia 2012 r., I ACa 1205/12). Uznanie długu nie prowadzi co prawda do nawiązania, zmiany lub wygaśnięcia stosunku zobowiązaniowego, nie kreuje również odrębnego stosunku zobowiązaniowego. Wobec tego jego skutek materialny ogranicza się do przerwania biegu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.), zaś procesowy - następuje w sferze dowodowej, tj. dłużnik, który uznał dług, musi w procesie wykazać jego nieistnienie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w S. z dnia 28 grudnia 2012 r., I ACa 715/12, LEX nr 1289572). Wobec tego uznanie długu w jakiegokolwiek formie nie zamyka dłużnikowi drogi do podnoszenia zarzutów przeciwko istnieniu lub wysokości wierzytelności. Uznanie długu ma zatem istotne znaczenie dowodowe w sferze procesu cywilnego, w tym sensie, że wierzyciel przedstawiający dowód uznania długu przez dłużnika nie musi wykazywać w inny sposób istnienia swej wierzytelności, natomiast to dłużnika obciąża wówczas powinność wykazania, że uznana wierzytelność w rzeczywistości nie istnieje, lub istnieje ale w mniejszym wymiarze (por. wyrok SN z dnia 20 lutego 1973 r., II CR 700/72, LEX nr 7218). Uznanie roszczenia przed wytoczeniem powództwa nie oznacza przeto, iż strona pozwana nie może wywodzić, że nie było podstaw do tego uznania. Skutkiem tego jest jedynie to, że na pozwanego, czyli stronę która wcześniej uznała roszczenie, doszło do przeniesienia ciężaru dowodu, iż w momencie jego uznania nie było faktycznych podstaw do zapłaty w takiej wysokości, jaką uznawał (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 13 kwietnia 2011 r., VI ACa 859/10, LEX nr 950792). Za powyższym przemawia również fakt, iż pozwana w korespondencji z dnia 17 grudnia 2014 r. przyznała fakt istnienia całego zobowiązania poprzez „prośbę o umorzenie części długu i rozłożenie na raty”. Pozwany nie przedstawił żadnego dowodu dla wykazania okoliczności, iż roszczenie powoda nie istnieje lub istnieje lecz w innej wysokości. Z powyższego wynika, że uznanie przez pozwanego długu wobec powoda spowodowało jedynie zmianę ciężaru dowodu poprzez przeniesienie go ze strony powodowej na stronę pozwaną. Zatem to pozwany, na mocy art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c., powinien wykazać, że uznana wierzytelność w rzeczywistości nie istnieje, lub istnieje, ale w mniejszym wymiarze, czego nie uczynił. Pozwany w niniejszej sprawie nie przedstawił żadnego dowodu na wykazanie swoich twierdzeń. Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskalaby aktywnym działaniem. Wskazywane przepisy rysują zatem reguły dotyczące dochodzenia i dowodzenia roszczeń. Z przepisu art. 6 k.c. wynika ogólna reguła, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia

tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Tzw. fakty negatywne mogą być dowodzone za pomocą dowodów przeciwnych, których istnienie wyłącza twierdzoną okoliczność negatywną. W związku z tym w doktrynie przyjmuje się następujące reguły odnoszące się do rozkładu ciężaru dowodu: a) faktów, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie (tworzących prawo podmiotowe) powinien w zasadzie dowieść powód; dowodzi on również fakty uzasadniające jego odpowiedź na zarzuty pozwanego; pozwany dowodzi fakty uzasadniające jego zarzuty przeciwko roszczeniu powoda; b) faktów tamujących oraz niweczających powinien dowieść przeciwnik tej strony, która występuje z roszczeniem, czyli z zasady - pozwany (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2003 r., II CKN 1409/00, OSNC 2004, nr 7-8, poz. 113; wyrok SN z 2004.10.13 III CK 41/04 LEX nr 182092). Art. 6 k.c. określa więc reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, przy czym Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy oraz nie jest zobowiązany do zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Nie ma też obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w P. z dnia 29 grudnia 2003 r., sygn. akt I ACa 1457/03, OSA 2005/3/12; wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/poz. 76 wraz z glosa aprobującą A. Zielińskiego, Palestra 1998/1-2/204).

W świetle powyższego ciężar dowodu w sprawie jest niewątpliwie przerzucany z jednej strony na drugą w zależności od wywodzonych twierdzeń i zarzutów. Obowiązkiem powoda jest przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). Wszystkie okoliczności faktyczne doniosłe dla rozstrzygnięcia sprawy i składające się na podstawę faktyczną rozstrzygnięcia muszą mieć oparcie w dowodach przeprowadzonych w toku postępowania, o ile nie są objęte zakresem faktów przyznanych przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości (art. 229 k.p.c.) oraz co do faktów niezaprzeczonych (art. 230 k.p.c.) (wyrok Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 27 listopada 2014 r. I ACa 677/14, LEX nr 1621085). W postępowaniu nakazowym, w jego fazie zapoczątkowanej wniesieniem zarzutów od nakazu zapłaty, dochodzi do przerzucenia ciężaru dowodu na stronę pozwaną (wyrok Sądu Apelacyjnego w Ł. z dnia 22 lipca 2014 r. I ACa 140/14 LEX nr 1506230).

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym wskazał, iż kilkukrotnie korespondował z powodem celem wyjaśnienia wysokości kwot wskazanych na fakturach przez powoda. Co do zasady zgodnie z art. 50535 k.p.c. sprzeciw od nakazu zapłaty wydany w elektronicznym postępowaniu upominawczym nie wymaga uzasadnienia i przedstawienia dowodów, jednak w sprzeciwie pozwany powinien przedstawić zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór, co do istoty sprawy. Z kolei na podstawie art. 50536 k.p.c. w razie prawidłowego wniesienia sprzeciwu nakaz zapłaty traci moc w całości, a sąd przekazuje sprawę do sądu według właściwości ogólnej, gdzie przewodniczący zgodnie z art. 50537 § 1 k.p.c. wzywa powoda do uzupełnienia braków formalnych pozwu. Jeżeli powód uzupełni pozew zgodnie z wymogami w/w przepisu, przewodniczący wzywa pozwanego do uzupełnienia sprzeciwu w sposób odpowiedni dla postępowania, w którym sprawa będzie rozpoznana – w terminie dwutygodniowym od daty doręczenia wezwania (art. 50537 § 3 k.p.c.). Dyspozycje wszystkich wskazanych wyżej przepisów zostały wypełnione w niniejszej sprawie. W szczególności Sąd zarządzeniem z dnia 19 sierpnia 2015 r. (k. 111) wezwał pozwanego do złożenia dalszego pisma przygotowawczego będącego uzupełnieniem sprzeciwu wniesionego przez niego w (...), oraz w którym winien ustosunkować się do stanowiska powoda zawartego w uzupełnieniu pozwu. Jednocześnie Sąd zarządził doręczenie pozwanemu odpisu pozwu wraz z załącznikami. Powyższe zarządzenie jednak oraz odpis pozwu wraz z załącznikami, mimo dwukrotnej awizacji, nie zostało przez pozwanego podjęte. Zażalenie powyższej okoliczności zgodnie z art. 139 § 3 k.p.c. obligowało Sąd do pozostawienia pisma w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia, zatem w dniu 02 października 2015 r. zostało ono uznane za doręczone pozwanemu w dniu 16 września 2015r.

Zgodnie z art. 135 § 1 k.p.c. doręczenia dokonuje się w mieszkaniu, w miejscu pracy lub tam, gdzie się adresata zastanie. Miejsce zamieszkania osoby fizycznej z kolei ustala się na podstawie art. 25 k.c. w myśl, którego w odniesieniu do osoby fizycznej jest to miejscowość, w której osoba ta przebywa z zamiarem stałego pobytu. Zgodnie zaś z treścią art. 187 § 1 k.p.c. pozew powinien w swej treści (osnowie) odpowiadać wymogom formalnym przewidzianym dla każdego pisma procesowego (zob. art. 126–128 k.p.c.), a ponadto zawierać elementy wskazane w punkcie 1 i 2 tego przepisu. Z przepisu art. 126 § 2 k.p.c. wynika, że gdy pismo procesowe jest pierwszym pismem w sprawie, powinno zawierać oznaczenie miejsca zamieszkania lub siedziby stron, ich przedstawicieli ustawowych i pełnomocników oraz przedmiotu sporu, pisma zaś dalsze - sygnaturę akt. W świetle regulacji z art. 126 § 2 k.p.c., obowiązkiem powoda jest, więc oznaczenie miejsca zamieszkania lub siedziby przeciwnika. W niniejszej sprawie powód w pozwie wniesionym w (...) wskazał jako miejsce zamieszkania powoda ul. (...) /A w W.. Na adres ten został doręczony pozwanemu nakaz zapłaty, od którego wniósł on skutecznie sprzeciw. Co istotne, w piśmie zawierającym sprzeciw od nakazu zapłaty, pozwany nie wskazał nowego adresu do doręczeń, więcej – w komparycji pisma pod swoim nazwiskiem podał adres wyżej wskazany. Jednocześnie pozwany, konsekwentnie nie odbierał kolejnych pism kierowanych do niego na ul. (...) lok. A w W., które zgodnie z art. 139 § 3 k.p.c., po spełnieniu przesłanek określonych w tym przepisie, Sąd uznawał za doręczone, pozostawiając je w aktach sprawy. Zgodnie zaś z art. 136 § 1 i § 2 k.p.c. strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadamiać sąd o każdej zmianie swego zamieszkania, a w razie zaniedbania tego obowiązku pismo sądowe pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia, chyba że nowy adres jest sądowi znany, o czym pozwany został pouczony. Czynności dokonywane przez Sąd w związku z doręczeniami pism procesowych w niniejszej sprawie były zatem słuszne i zgodne z przepisami obowiązującego prawa. Znikoma aktywność pozwanego w niniejszej sprawie, a co za tym idzie brak wskazania dowodów na poparcie swoich twierdzeń, zgodnie z wcześniej opisaną teorią ciężaru dowodu obligowała Sąd do rozstrzygnięcia sprawy w oparciu o dowody przedstawione przez powoda. Sąd zaś nie znalazł podstaw, aby kwestionować wiarygodność i prawdziwość tych dowodów z urzędu.

Mając zatem na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., który nakłada na stronę przegrywającą proces obowiązek zwrotu przeciwnikowi kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia i celowej obrony (koszty procesu). Stroną przegrywającą niniejszy proces w całości jest pozwany, zaś zgodnie z wyżej wskazanym przepisem strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W toku procesu powód poniósł częściową opłatę od pozwu w wysokości 134,00 zł, ustaloną na podstawie art. 13 ust. 1 w zw. z art. 19 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych /t.j. Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm./ . Dodatkowo powód poniósł koszty zastępstwa strony przez profesjonalnego pełnomocnika w wysokości 2 400,00 zł, ustalone na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Sąd zasądził zatem na rzecz powoda od pozwanego kwotę 2 551,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, orzekając jak w pkt. II sentencji wyroku.

Na podstawie art. 113 ust. 1 w/w ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, stanowiącego iż: „Kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu”, Sąd zgodnie z wynikiem procesu nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa nieuiszczoną przez powoda część opłaty sądowej od pozwu w kwocie 402,00 zł, orzekając jak w punkcie III sentencji wyroku.